

V KRESLE

Parkovisko pred súkromnou poliklinikou vyzeralo plné, ale vodič krvavočerveného Porsche Cayenne sa nevzdával. Kristián Melleg mal v živote zväčša šťastie a nepochyboval, že miesto pre jeho nablýskanú hračku sa čoskoro objaví. A nemýlil sa. Pár metrov pred ním práve opúšťala parkovisko stará zelená fordka. Melleg zamieril k uvoľnenému miestu, no odrazu sa objavil aj iný záujemca. Z protismeru sa približoval akýsi postarší plešatý vodič za volantom bieleho renaulta.

Melleg s nadávkou stúpil na brzdu a zatrúbil. Predná masčka jeho autíčka sa ocitla v nebezpečnej blízkosti od toho francúzskeho šrotu. Melleg stiahol okno a zakričal: „Chceš sa so mnou pretláčať, ty kretén? Aby ťa to nevyšlo draho!“ V pravej ruke nad volantom už držal svoj Glock 19 a spoza predného skla zamával zbraňou na pozdrav.

Chlapík, ktorý ešte pred chvíľou očividne váhal, či má vystúpiť a pustiť sa do konfrontácie, odvrátil zrak a hodil spiatocku. Keď renault zmizol z dohľadu, Melleg spokojne zaparkoval, zbraň hodil do boxu v prístrojovej doske a pobral sa na návštevu svojho zubára.

Ambulancia stomatológa Bartošíka sa nachádzala na druhom poschodí. Melleg bol s jeho prácou spokojný už dlhé roky, doktor sa o jeho chrup staral už od čias, keď ako pochybý začínajúci automechanik nastúpil do svojej prvej práce

v autoservise. Bartošik vtedy ešte sídlil v budove starej nemocnice v centre mesta a Melleg sa neraz poďakoval za dobre odvedenú prácu nejakou tou súčiastkou do dentistickej starej škodovky.

Časy sa však odvtedy zmenili. Melleg rýchlo pochopil, že ak chce v živote niečo dosiahnuť, musí byť šikovný, tvrdý, informovaný, a hlavne rýchlejší ako jeho nepriatelia. Z priekupníka s autosúčiastkami a šikovného likvidátora ukradnutých automobilov sa za desať rokov vypracoval na majiteľa niekoľkých autoservisov, taxislužby, čerpacej stanice a jedného horského hotela.

Vo svete biznisu budil rešpekt svojím vystupovaním a majetkom, v podsvetí mu na presadenie stačili dve mŕtvolky. Jeden konkurent zhorel aj so svojím mercedesom, telo toho druhého nikdy nenašli. Len Melleg poznal to miesto v starom kameňolome, kde telesná schránka jeho protivníka už dávno podľahla zákonom rozkladu. S rokmi prišla aj rozvaha a opatrnosť, dnes si chcel užívať svoj majetok na slobode a problémy už hladko riešil vďaka prepratým peniazom a početným kontaktom.

Bartošik tiež zúročil svoju dlhoročnú prax – mal novú, moderne zariadenú ambulanciu, starú asistentku vymenil za mladší model so žiarivým úsmevom a inšpiratívne vytvarovaným poprsím, zo škodovky presedlal na audinu s decentnou striebornou metalízou. Auto mu dodal Melleg za cenu, ktorá sa nedala odmietnuť. Doktor často vyjadroval vďaka svojou ústretovosťou, a preto sa Melleg nečudoval, že aj tentoraz kvôli nemu doktor nečakane zmenil termín dohodnutého vyšetrenia a zavolał mu s návrhom, že sa na jeho problematický zub pozrie o pár dní skôr.

Čakáreň pred čalúnenými dverami ambulancie bola prázdna. Melleg s uspokojením došiel k záveru, že Bartošik

prerušil dovolenku iba kvôli nemu. Úsmev na jeho mäsitých perách sa však rýchlo rozplynul, pretože po zaklopaní ho nečakal výhľad na dráždivý dekolt doktorovej luxusnej sestričky. Dvere mu otvorila neznáma štíhla brunetka v strednom veku, odetá v snehovobielom oblečení. Pozrel sa do jej tmavých očí. Ani jej profesionálny úsmev na privítanie nedokázal zakryť vyčerpanosť vrytú do vrások pod očami a do črt jej tváre.

„Dobrý deň, doktor. A kde máte Katku?“ zaujímal sa Melleg, len čo za ním asistentka zavrela dvere.

„Katka vystavuje svoje vnady kdesi pri mori na pláži.“ Doktorov hlas znel spoza rúška tlmene. Sedel chrptom k nemu na otočnej stoličke a pripravoval svoje ligotavé dentálne nástroje. „Kolega mi na dnes požičal svoju asistentku. Sadnite si u nás, hneď sa vám budem venovať.“

Melleg sa zvalil do kresla a privrel oči pred silným svetlom vyšetrovacej lampy.

„Tak, ktorý zub vás otravuje?“ opýtal sa ho doktor, pri-súvajúc sa na stoličke.

„Vľavo dole, ozýva sa najmä pri horúcom jedle alebo studených nápojoch,“ poklepal si Melleg prstom po líci a automaticky otvoril ústa pred nástrojmi stomatológa.

Ten identifikoval problematický zub rýchlo: „No, máte tam kaz a už máte chytený aj nerv. Najprv vám dám lokálne anestetikum, aby ste neprišli o pohodlie, a potom to vyriešime nejakou decentnou plombou.“

O minútu mal už Melleg ľavú čas ústnej dutiny vyplnenú tampónmi vlhkými od akéhosi roztoku. Potom prišla na rad injekcia, ktorú do doktorových rúk chránených chirurgickými rukavicami podala pripravená asistentka. Pichnutie bolo slabé, Melleg cítil iba príjemný pocit uvoľnenia, viečka mu padali sami od seba s náhlym prílivom ospalosti. „Účinkuje to naozaj rýchlo...“ začul ešte spokojné zamrmlanie spod doktorovho rúška a potom upadol do umelého spánku.

Prebralo ho silné zaucho a zároveň pocítil ostrú rezavú bolesť na pravom ukazováku. Výkrik, ktorý sa mu dral z hrdla, zastavila barikáda z tampónov, ktoré mal natlačené v ústach. Tie nedokázal ani otvoriť, pokope ich držala pevná lepiaca páska. Páska sa mu ťahala cez čelo, ďalšia zasa cez krk, hlavu mal dôkladne prilepenú o operadlo kresla. Ruky a nohy mal zafixované podobne, nevedel sa ani pohnúť.

Doktorova ruka odsunula lampu bokom a Mellegovi sa konečne podarilo zaostriť zrak. Pozeral sa na odrezaný prst. Doktor mu ho podržal pred nosom, na jeho chirurgických rukaviciach boli kvapky čerstvej krvi. Rúško mal stiahnuté, viselo mu na krku a Mellegovi došlo, že oproti nemu nesedí Bartošík.

„Spoznávaš svoj prstenník? Mal si na ňom pekne drahý prsteň. A ja som tušil, že sa preberieš, keď ti niekto vezme niečo cenné...“ mužove pery sa prehli v úsmeve, ale jeho sivozelené oči sa nesmiali. Melleg si nedokázal vybaviť, kedy do nich naposledy pozeral. Čoraz intenzívnejšie pulzujúca bolesť na okyptenej ruke mu bránila logicky uvažovať. Počul, ako buchlo veko na odpadkovom koši, trýzniteľ sa zrejme zbavil jeho prsta.

„Ak dúfaš, že ti ho ešte prišijú, si priveľký optimista.“ Muž na neho ukázal druhou rukou, v ktorej držal skalpel, akoby mu čítal jeho zúfale myšlienky. „Lebo to je iba začiatok tvojho zostupu do pekla, kam patíš.“

Pred Mellega potom predstúpila žena, ktorá mu v úlohe asistentky otvorila dvere. Predklonila sa a jej hnedé oči ho prebodli ako dva bajonety pohľadom plným neskrývanej nenávisťi.

„Mňa nespoznávaš, že?“ opýtala sa ho. „Ale môjho muža by si si mohol pamätať. Uškŕňal si sa mu do očí, keď ťa podplatný sudca oslobodil zo zabitia môjho syna. Zdenko Ostrovský, tak sa volal môj syn. Spomínaš si?“